

אמרו, אסופי הוא, והביאו אותו מן השוק. מושם כף הביאו את בוגיהם עפם, ונטלה אותם שרה והיניקה אותם לפניים. זהו שפטוב (שם) מי מל' לאברם היניקה בניים שרה. בניים ונדי. והמקטרג ההוא על הפטח. אמרה שרה, צחוק עשה לי אלהים.

מיד עלה המקטרג ההוא לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר לו: רבון העולם, אתה אמרת אברם אמרה שרה שצחקת בה. אמר לו אורה, עשה טעודה ולא נתן לך דבר ולא לעוניים, ולא הקريب לפניה אפלוי יוניה אחת. ועוד, אמרה שרה שצחקת בה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: מי בעולם כאברם? ולא זו ממש עד שבבל כל אותה שמחה, וצוה הקדוש ברוך הוא להזכיר את יצחק קרבן, ונגדור על שרה שפטות על צער בנה. כל אותו הצער גרים שלא נתן דבר לעוניים. פתח רבי שמעון ואמר, מהו שפטוב (ישעה לה) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה' - בא תראה כמה הוא חכם החזק של התורה וכמה הוא עליון על הכל. שפל מי שמשפטدل בתורה, לא פוחד מעליונים ומחותנים, ולא פוחד מהלאים רעים של העולם, מושם שהוא אחד בצען החיים ולומד ממנה בכל יום.

שערי התורה מלמדת אנשים לכך בדרך אמרת, תלמוד אותו עצה איך ישב לפניו רבונו לבטל את אותו הגנזה. שאפלוי אם נגזר עליו שלא מabitל הגנזה זו - מיר מתבטלת ומספקת ממנה ולא שורה על האדים בעולם הגנזה. ומושם כה צורק האדים להשתדל בתורה ימים ויליות ולא יסור ממנה. זהו שפטוב (חוושע) והגית

איהי אולדת אלא אמרו אסופי הוא וממן שוקא איתיאו ליה. בגין כף אתין בניהו בהדריהו ונטלה לzon שרה ואוניקת לzon קמיהו. הדא הוא דכתיב, (בראשית כא) מי מל' (דף יא ע"א) לאברם הינקה בניים שרה, בניים ונדי. וההוא מקטרג על פתחה. אמרה צחוק עשה לי אלהים.

מיד סליק ההוא מקטרג קמי קדשא בריך הוא ואמר ליה רבון עלמא את אמרת אברם אורה, עבר סעודתא ולא יהב לך מיידי, ולאו למסבני, ולא קריב קדרמן אפלוי יוניה חד. והוא אמרת שרה דחיקת בה. אמר ליה קדשא בריך הוא מאן בעולם באברם. ולא זו מפן, עד דבלבל כל ההייא חדה, ופיקיד קדשא בריך הוא למקרב ליצחק קרבנה, ואתגוז על שרה דתמות על צערא דברה. כל ההוא צערא גרים, דלא יהיב מיידי למסבni.

פתח רבי שמעון ואמר מא דכתיב, (ישעה לה) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל יי'. תא חיז, כמה הוא חילא תפיכא דאוריתא, וכמה הוא עלאה על כל. דכל מאן דاشתדל באורייתא לא דחיל מעילאי ומפתחאי. ולא דחיל ממראין בישין דעתמא. בגין דאייה אחיד באילנא דחיי ויליף מיניה בכל יומא.

הדא אוריתא תוליף לבר נש למײַזְל בארכ קשות. תוליף ליה עיטא דיך יתוב קמי מאיריה לבטלא ההייא גזרה. דאפלוי אתגוז עלייה דלא יתבטל האי גזרה. מיד אתבטל ואסתלק מגניה ולא שריא עלייה דבר נש באוי עלמא. ובגין כף בעי ליה לבר נש לאשפיד לא באורייתא יממא ולילוי ולא יתעדן מיניה